

[Ole Bjørn Kraft.]

Jeg tror, jeg har Lov til at sige, at alt i Tiden, Begivenhederne omkring os, Utrygheden, der ligger mørkt over Fremtiden og ligger mørkere i Dag, end vi længe har oplevet det, Hensynet til vore beslægtede Naboer, Omsorgen for vor Handlefrihed og uafhængige Selvbestemmelsesret — alt dette, siger jeg, maa opfordre os til at søge Muligheden for Enighed virkeliggjort. Hvad vi end kan være uenige om, Omfanget og Enkelthederne i vort Forsvar, hvad vi økonomisk kan bære eller ikke kan bære, enige maa vi kunne blive om, at det vilde være af uhyre Værdi for Sammenholdet i Nationen, for dens Mulighed for at staa kommende Trængsler og Farer igennem, for dens samlede Modstandskraft, hvis denne Modstandskraft en Dag bliver sat paa Prøve — og ingen ved, hvornaar det Øjeblik kommer, da den vil blive sat paa Prøve —, at vi havde manifesteret for os selv og for Omverdenen, at der dog bestod en Enhed, et Fællesskab, en fælles Fortrøstning ogsaa til vore Muligheder, derved, at vi under Trykket af en Udvikling, vi aldrig selv har ønsket, under Nødvendigheden af at handle stort, under Tidens Krav havde bøjet vore Viljer mod hinanden og med Til sidesættelse af, hvad der under fredeligere Tider kunde skille, havde tilvejebragt en Ordning, der dog, trods alle Modsætninger, kunde staa som en Fællesnævner for det hele Folk, og i hvilken dette Folk kunde lægge sin hele Kraft. Det kan den nuværende Ordning ikke.

Regeringen og dens Partier maa vide, at denne Ordning ikke kan være en Fællesnævner eller blive opfattet som en Fællesnævner. Ordningen er tilvejebragt som et Resultat af indbyrdes Overvejelser mellem de to Regeringspartier, den har i sin nuværende Form ikke fundet og har ikke kunnet finde Tilslutning fra Partier uden for denne Kreds. Den er, hvad jeg ogsaa har sagt tidligere, et principielt Brud med Fortidens Anskuelse, og den betyder derigennem et Fremskridt, som jeg har anerkendt. Det har ogsaa muligjort, at vi har kunnet forhandle om den, hvad vi ikke kunde før, da der var en Afgrund mellem vore Anskuelse. Men den opfylder — og det tror jeg ikke sagligt og objektivt vil kunne bestrides — i Dag i endnu mindre Grad, end den gjorde, da den blev vedtaget for et Aar siden, efter min Vurdering og ogsaa efter sine egne Forudsætninger ikke, hvad man kan kræve af den. En videre Udvikling maa opfattes som en bydende Nødvendighed. Virkeliggørelsen af selve Ord-

ningens Hensigter, som de blev udtalt af Ministeren og af socialdemokratiske Ordførere, da vi behandlede Sagen, gør det nødvendigt, at nye Overvejelser finder Sted.

En Forhandling herom bør ikke kunne afvises, efter at Regeringen selv har forladt sine tidligere Synspunkter og efter de Begivenheder, der har fundet Sted omkring os. Disse Begivenheder medfører alle Steder, at man ikke ser paa Forsvarets Ordning som en Sag, der, hvor nylig Ordningen end er gennemført, kan betragtes som afgjort, selv for et kortere Aaremaal. Overalt i Verden, i store som i smaa Lande, hos vore nærmeste Naboer som i alle øvrige Stater i vor Kulturkreds, hvilken Styreform der end hersker, betragtes Forsvarsspørgsmaalet som en Sag, der stadig staaar paa Dagsordenen, der idelig er Genstand for Omvurderinger, der næsten uden Ophør føres videre og videre frem, og som udvikles efter de stigende Krav, som den voksende Spænding, Tætningen af Konfliktmulighederne og Sammenbrudet af den internationale Retsorden medfører. Vi kan og bør ikke, vi, der saa længe har vægret os ved at anerkende et Verdensbillede, der var vor Følelse og vor Forstand i lige høj Grad imod, vi mindre end nogen kan stille os uden for denne Udvikling og slaa os til Ro med, at nu skulde vi en Gang for alle have ordnet Spørgsmaalet for vort Vedkommende. Vi vilde derigennem komme til at indtage en fuldstændig enestaaende Holdning mellem alle Stater. Det vilde være en ganske uvirkelig Betragtningssmaade, en Betragtningssmaade, som ikke havde nogen som helst Bund i det Liv, der omgiver os. Hvad vi maaske kunde undlade for et Aar siden, kan vi ikke undlade i Dag.

Hvor økonomiske Grunde maaske tidligere medførte, at vi veg tilbage for Op-gaver, som vi principielt ikke vilde nægte kunde være nyttige, maa disse Hensyn nu vige under den voksende Fare, saaledes som disse økonomiske Hensyn viger i andre Lande og afløses af en Offervilje og en Anspændelse af Kræfterne, der faar de forskellige Nationer, ogsaa dem, vi staaar nærmest, som vi er knyttet til ved politisk, økonomisk, folkeligt og styremæssigt samme Linier, til at yde Ofre, som for blot faa Aar siden vilde blive betragtet som ganske utænkelige. Det er en Betragtning, jeg meget gerne vil have Lov til at understrege, at saaledes ses der paa Spørgsmaalet uden for dette Land. Saaledes som man tidligere har sagt, som jeg f. Eks. hørte Forsvarsministeren sige det under den